

Pénteken érkeztünk Jerevánba, és csütörtök hajnalban repültünk vissza Moszkvába. A frissen hullott hóban összevissza csúszkált velünk a nagy fekete Csajka, az örmény TIT autója, ezúttal csak a sofőrrel.

– Lebeszéltem őket arról, hogy búcsúztassanak – mondta József –, örültek neki. Ki a fenének volna kedve ebben a szörnyű hajnali időben fölkelni csak úgy, passzióból, azért, hogy két vadidegent kikísérjen a repülőtérré?

A csarnokban, számomra legalábbis váratlanul, az örmény özvegyasszony állt elénk. Rám nézett olajos, szomorú tekintettel és halkán elmondta Ady versét, a Szent Mihály útjáról. Kedves, fura akcentussal, de szinte tökéletes átéléssel, mintha pontosan értené a szöveget.

Ekkor gondoltam először arra, hogy József egyetlen estét sem töltött velem. A repülőgép ablakából még lát-

tam, hogy ott áll az asszony az épület peronján, fejfelé kimagaslik a jobbára alacsony örmények közül, és fekete kendővel integet.

A gép propellerjei megpördültek, remegni kezdett az egész vasmadártest, József kérdően rám nézett. Megértettem, a szemében megcsillant a remény, hátha megáll a motor, és fölszáll még valaki a repülőre. A légcsavarak azonban egyre sivítőbb zúgásba váltottak, és a lomha test döcögve meglódult a jeges fűvön, majd lassan-lassan, bizonytalankodva, szárnyát billegetve fölemelkedett.

József kibámult az ablakon, de a Kaukázusból alig láthatott valamit. Sűrű, fehér felhőpamacsok lebegtek a hegyek között, a völgyekben, csak az Elbrusz fehér koponyateteje világított a gomolygó foszlányok között, szabályos alakjával kiemelkedve a kusza hegyvonulatok és párás völgyek közül.

TARBAY EDE

Útszéli kereszt, szavakból

*Uram, szavakból keresztet állítok,
ahogy régen a pestiskunyhók mellett,
falvak népét elkerülje átok,
káromkodásra parancsoljon csendet.*

*Óvója legyen nekem, mint embernek,
ha néhanapján haraggal kiáltok,
ha csapásoktól gyengeségem megtelt,
s ostoroznak szíjjakkal az álmok.*

*Uram, tudod, nem öncélún kesergek,
az, aki vagyok, Neked nem titok,
az, ami inam szakadtáig kerget,*

*sok megújuló van közt, ami volt,
karambolokként ismétlődő percek.
A korpuszodon vagyok földi folt.*

Félelem az ismétlődéstől

*A hajnal fénye fönt, a déli égen
mutatkozott, mint zsebkendőnyi ólom.
Maraszt az ágy s a látvány. Forgolódom.
A szemhatáron, matt-fekete ében*

*horizontot metsző fák keretében
hóvihar készül lecsapni. Mintha sólyom
húzódna mélyén, rejtett támaszponton,
várakozásban. Jó lesz-e megélnem?*

*Néha csömörig telít, amit láttam,
s ha csíra még, tudom, mivé lehet.
A szikrában is, emlékezzünk, láng van,*

*elég találni néki egy helyet
(nem kell sokat kutatni példatárban),
hol percek alatt minden pernye lett.*